

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Έργου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἑξῆς παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παραχρῆν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρετικῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Ἀφ' ἀνδροματῶν ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ σὶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—33

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1894

Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 33

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 249]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ Γιαννάκης παρουσιάζεται ὡς «Τέρας». — Τὸ κοινὸν παραπονεῖται καὶ διαμαρτυρεῖται. — Πῶς ὁ Γιαννάκης ἐκτελεῖ τὰ χρέη του ὡς Καννιβάλος. — Ὁ Γιαννάκης εὐρίσκει εἰς τὸ σκληρὸν δίλημμα νὰ φάγῃ ἢ νὰ θνήθῃ ὡμὸν ἢ μίαν πέτραν. — Ἡ ἀμηχανία τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλλόσας ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, ἀπαιτοῦντος τὴν κατὰ γράμμα ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχέσεών του. — Ἐπιβουλὰς τῆς ἐξουσίας καὶ φιλικὸς συμβιβασμὸς. — Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης μεταμορφοῦνται εἰς ἄρκτους καὶ καταδιώκονται νὰ παλαίσουν καθ' ἑλὼν τῶν σκυλῶν τοῦ χωρίου.

Ἐξαίφνης μέγας θόρυβος, ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ θεάτρου προσερχόμενος, ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Τάκη.

Καθ' ὃν χρόνον οὗτοι ἐλογομάχον, καθὼς εἶδομεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἡ παράστασις ἐξηκολούθη. Διαδοχικῶς ἐθαυμάσθησαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα τῆς Βασιλείσσης τῶν Σαλμιγονδεῶν νήσων, τὰ ἀκροβατικὰ ἄθλα τῶν μεγαλειτέρων τῆς θυγατέρων καὶ αἰ τ ὀ ὄ μ π ε ς τῶν μικροτέρων, τὰ ταχυδακτυλουργικὰ παίγνια τοῦ Μαρκησίου, τὰ ἄνοστα ἀστεῖα τοῦ Παλιτάτου, κτλ. Ἐπὶ τέλους ἤρχισεν ἡ ἐπίδειξις τῶν τεράτων καὶ τῶν θαυμασίων μετὰ τῆς προφορικῆς αὐτῶν ἐπεξηγήσεως. Ἄλλ' ὅλα ταῦτα ὀλίγον διεσκέδαζον τοὺς θεατὰς διότι εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως ὁ Μαρκησίου εἶχε προκηρῆξῃ κάτι, ἡ προσδοκία τοῦ ὁποίου ἐξημίωμεν ὅλα τὰ ἄλλα. Τὸ θαυμαστὸν τοῦτο καὶ τὸσον ζωηρῶς ποθοῦμενον πρᾶγμα, ἦτο καθὼς ἐνθυμείσθε ἡ ἄ ρ κ τ ο κ υ ο μ α χ ί α ν, δηλαδή ὁ μέχρι θανάτου ἀιματηρότατος ἀγὼν μετὰ δύο ἄρκτων τῆς Παγωμένης Θαλάσσης καὶ τεσσάρων μ π ο ὕ λ - ν τ ὀ γ κ, εἴ ἐκείνων οἱ ὅποιοι λαμβάνουν χάραν κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, ἐν τῇ πόλει τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλείως πασῶν τῶν Ἰσπανίων, τοῦ ὁποίου ἡ Α. Μ. ἡ σύζυγος καὶ Βασίλισσα, ἀγαπᾷ ἐμπαθῶς τὴν διασκέδασιν ταύτην.»

Τὸ κοινὸν ἐφαίνετο συμμαρτυροῦμενον τὰ αἰσθήματα τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσσης πασῶν τῶν Ἰσπανίων καὶ ἐξήτει ἐπιμῶνως παρὰ τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλλόσας τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς κομπώδους ὑποσχέσεως.

Ἄλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβήθη νὰ ρίψῃ μίαν τοιαύτην ὑπόσχασιν εἰς τὸν ἄερα, ὅπως τῶσας ἄλλας ἐπίσης ψευθεῖς, χωρὶς νὰ ἔχη τὰ μέσα νὰ τὰς πραγματοποιήσῃ καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ μόνον νὰ ἐξεγείρῃ τὴν περιέργειαν, ὁ τελευταῖος οὗτος, λέγω, προσεπάθει νὰ στρέψῃ ἐπ' ἄλλο τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ κάθε φοράν πρὸς τοῦ ἀπενθύμιζε τοὺς λόγους του — ἀλλ' εἰς μάτην. Αἱ ἐπίμονοι κραυγαὶ ἐξηκολούθησαν καὶ ἐπολλαπλασιάζοντο :

« Τῆς ἄρκουδες ! τῆς ἄρκουδες ! . . . Θέλομεν τῆς ἄρκουδες τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσσης πασῶν τῶν Ἰσπανίων ! »

Ἐπὶ τέλους, ἄρ' οὐ εἶδεν ὅτι τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ κάμῃ τὸν κόσμον νὰ λησμονήσῃ τὴν ἄ ρ κ τ ο κ υ ο μ α χ ί α ν, ὁ Μαρκησίους ὠδήγησε τὴν ὀμηγύριν πρὸ τῶν τελευταίων κλωδῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνέκλειον τὰ δύο αὐτοσχέδια τέρατα που γνωρίζομεν.

Ἀνασκήσας διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ραβδίου του τὸ ἐκ

πρασίνου ὑφάσματος παρικέτασμα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐσκέπαζεν, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ Τάκη, καὶ ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βήθρου του, τὸν ἔσυρεν ἔξω καὶ τὸν ἔστησεν ἐπὶ τοῦ πλατέος χεῖλους τοῦ σανιδώματος, τὸ ὁποῖον περιέφρασε τὸ θηριοτροφεῖον.

« Τὸ ἓνα περιεργότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο ! » εἶπε τότε μετὰ τὴν στομφώδη του φωνήν, κραδαίνων τὸ ραβδίον του. « Ἐδῶ ἴδετε, Κυρίαί καὶ Κύριοι εἶνε τὸ τε ρ α τ ὠ δ ε ς π α ι δ ῖ ο ν, τὸ ἐπιλεγόμενον Μ υ γ ο χ ἄ φ τ η ς. Θαυμάσατε, Κυρίαί καὶ Κύριοι, τὴν περιέργον κατασκευὴν τοῦ σώματός του. Εἶνε ζῶον παράδοξον, πρωτοφανές· δὲν ὀμιλεῖ καὶ τρέφεται ἀποκλειστικῶς με ἔντομα. Εἰμπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε μόνοι σας. Εἰς τὴν ιδιότητα ταύτην ὀφείλει τὴν ὀνομασίαν του : Μυγοχάρτης ! »

Οἱ πλέον περιέργοι ἔσπευσαν τότε νὰ συλλάβουν μίας καὶ νὰ τὰς προσφέρουν εἰς τὸν δυστυχῆ Τάκην, ὁ ὁποῖος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετὰ φρίκης.

« Δὲν θέλει μυῖγες τὸ τέρας σου ! » εἶπον μερικοὶ, κινῶντες δυσπίστως τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Γιαννάκης παρουσιάζει ὡς ἀνθρωποφάγος. (Σελ. 258, σελ. 6)

— "Α, αυτό δεν πρέπει να σας εκπλήττει! απήντησαν οι Μαρκήσιοι. Το ζώον είναι καλά χορτασμένο. Απορώ μάλιστα πως βρίσκονται ακόμη μυγες εις το σπίτι, ύστερ' από το φοβερό κυνήγι πού τας έκαμε, από την στιγμήν που εφθάσαμεν εδώ. "Επειτα είναι και έν άλλο: Δεν παίρνει πράγμα παρά μόνον από το χέρι μου. Λάβετε την καλωσύνην, κύριοί μου, να μοι έμπιστευθήτε τα πτεροφόρα ζωύφια. Θα ίδητε με τί όρεξιν θα τα καταβροχήση, προς με-

Φύεται εις τούς βράχους της 'Αμερικής όπως τα μανιτάρια εδώ εις την Ευρώπην.

γαλν σας ευχαρίστησιν και τέρψιν! Ο Μαρκήσιος έλαβε τας μυίας και τας έπλησιασεν εις το στόμα του Τάκη, λέγων προς αυτόν χαμηλοφώνως: «Φάγε, ες το διάβολο, φάγε, είδειμή δεν θά ίδης φωμαί παρά του χρόνου!» Παρά την απειλήν ταύτην, ή άηδία ύπερίσχυσε του φόβου και ή Τάκης ήκούσθη λέγων, προς μεγάλην έκπληξιν του άκροατηρίου: «Μού κάνεις τη χάρι να μάφθης ήσυχο με τής μυγες σου; — Μπα! μπα! υπέλαβον οι δύσπιστοι. Δεν μας είπες ότι το τέρας σου δεν όμιλει; — "Ω, ναί, βεβαίως απήντησε χωρίς να τα χάσει ή Μαρκήσιος. 'Αλλ' έλησμόνησα να σας είπω ότι εις τας έκτάκτους περιστάσεις, όταν δεν είμπορεί να κάμη άλλως, όμιλει. "Αλλως τε το ζώον αυτό, Κυρίαί και Κύριοι, μετέχει ανθρώπου και φυτού. Εύρίσκεται μόνον εις τούς βράχους της Βορείου 'Αμερικής, όπου φύεται όπως π. χ. τα μανιτάρια, εδώ εις την Ευρώπην. Είμπορείτε να ίδητε, κυρίαί και κύριοι, το ξύλινον στέλεχος επί του οποίου αυξάνει. Τοῦτο θά σας εξηγήσῃ διατί ή πάντοτε σοφή φύσις τή απήλασεν από χειράς και από πόδας, — πράγματα περιττά όλωςόδιόλου, αφ' ου μένει πάντοτε εις την ίδιαν θέσιν και τρέφεται από έντομα, τά οποία συλλαμβάνει με τό στόμα έν φ' πετούν.» 'Εδω ή Τάκης, τόν οποίον κατέλαβεν αιμωδιασίς, ήρχισε να φωνάζη: «"Α, το πόδι μου! ά το χέρι μου! έμυούδιασα. Μ' έδεσεσ πολλο σφιγμένα. Λυσε με γρήγορα! — "Ετσι α! "Εχει και πόδια; έχει και χέρια; Τι μας λές λοιπόν εκεί;»

Και το κοινόν ήρχισε να σιρίζει και να θορυβήσθ την νέαν αυτήν άπάτην. 'Αλλ' ή Μαρκήσιος και πάλιν δεν τα έχασε. «Το είδομεν αυτό! είπε ψυχρως. "Ας περάσωμεν τώρα εις τό άλλο.» Και επανέκλεισε τόν Τάκη εις τόν κλωβόν του, ώθησας αυτόν τόσον ισχυρως, ώστε ανετρέπη με όλον τό βάθρον του και έμεινεν εκεί εξηπλωμένος χωρίς να είμπορεί να έγερθή. "Ηλθεν ή σειρά του Γιαννάκη. Ο Γιαννάκης δεν είχε λησμονήσῃ τά μαθήματα του καθηγητού του — και ένθυμείτο κατά ποίαν μέθοδον παρουσιάσθη λοιπόν ως άληθής άνθρωπος; και έδγαλε κάτω χι — χι — χι! κα — χι! πού έπιασε τόν κόσμο ανατριγίλα. 'Αφ' ου παρήλθεν ή πρώτη τρομος, οι θεαταί εύρον θωμάσιον τό πτέρωμα τό οποίον εκάλυπτε τό σώμα του, και τό όποιον, καθ' ή εθεοποίησεν ή Μαρκήσιος, οι άγριοι φέρουν έν φύσει, όπως εδώ εις τά μέρη μας αι όρνιθες. 'Αλλ' ό,τι είναι ακόμη εκπληκτικώτερον παρά τούς άνθρωποφάγους του είδους τούτου είναι ή τεραστία άδηφαγία με την οποίαν ήθελήσεν ή φύσις να τους προικίσῃ. Αύτος παραδείγματος χάριν πού τον έλαθα από ένα φίλον μου από τας έρήμους της Γρουλανδίας, τρεις λεύγας μακρότερα από την άκρη του κόσμου, τρώγει άδιακρίτως φυτά, ρίζας, όσπρια, κρέας, σιδηρον, χάλυβα, γλυκίσματα, πητες και πέτρες ακόμη. 'Αλλ' εκείνο που αγαπή ιδιαίτερος, ύστερ' από τής πέτρες, είναι τό όλόν κρέας. Τώρα άμέσως θά τό ιδήτε. "Ελα, πιάσ' το, άγριο!» Και έρριψε προς τόν Γιαννάκη έν από τὰ όρνιθια, τά οποία είχε μαδήσῃ προς τόν σκοπόν τούτον. «Εμπρός, καννίολε!» προσέθηκεν ή Μαρκήσιος «Δείξε τώρα εις τούς κυρίους και εις τας κυρίας πως εύωχούνται οι αυτόχθονες της πατρίδ; σου χωρίς να λαμβάνουν τόν περιττον κόπον να μαγειρεύουν, να ψήνουν, να βράζουν, να κοκκινίζουν...» 'Ητο ή κρίσιμος στιγμή δια τόν Γιαννάκη, ή οποίος εξέβαλε μέν και άλλα χι — χι, κα — χι, προς άπέδειξιν της άδηφαγίας του, αλλά περιωρισθ ή να περιφέρη έντρομον βλέμμα από τού όρνιθίου εις τό ραβδίον του Μαρκήσιου, μή έχων τό θάρρος να έγγήσῃ τό

πρώτον και τρέμων μήπως ήθελε τή έγγήσει τό δεύτερον. Μία χειρ πελωρία ύψώθη τότε ύπερ τας κεφαλάς του πλήθους και εξέταθ προς τόν Γιαννάκη, έν φ' συγχρόνως ισχυρά φωνή ήκούσθη λέγουσα: «"Ισως του άγρίου σου θά του άρέσῃ καλλίτερα αυτή ή πέτρα! Δός του την! — Ναί! ναί! απήντησαν άλλαι φωναί. Πρέπει να καταπιή την πέτρα. Θα είναι πολύ διασκεδαστικώτερον!» Η θεσις του Γιαννάκη απέβαινε τραγική. Και σημειώσατε ότι, λαμβάνων την πέτραν εκ της πελωρίας εκείνης χειρός, ή ήρωσ μας ανεγνώρισε και πάλιν τόν μυστηριώδη Γιγάντα! 'Επί τη θέα εκείνη ή ψευτοάγριος τα έχασε: άρσσε να πέση και πέτρα και όρνιθίον και έτρεξε να κρυφθῃ εις τόν κλωβόν του, του οποίου εκλείσε καλά την θύραν, δια να προσυλαχθῃ από τό ραβδίον του αυθέντου του... 'Η λύσις αυτή όλίγον ηυχαρίστησε τό κοινόν. 'Ανήγγησαν πάλιν ούρρά, συριγμοί, φωναί: «Της άρκουδες!... Θέλουμε να ίδουμε της άρκουδες της Α. Μ. της βασίλισσης πασών των 'Ισπανιών!» Ο Μαρκήσιος προσεπάθησε να άπασχολήσῃ και να καθυσγάσῃ με άλλον τρόπον τό απαιτητικόν κοινόν, άλλα τά μέσα του είχαν εξαντληθῃ. Ο Πάρεδρος του χωρίου παρεκλήθη να επέμβῃ προς αποκατάστασιν της τάξεως. — Ναί, άλλα μάς υπεσχέθητε μια άρκτοκυνομαχίαν, είπε προς τόν Μαρκήσιον ή δημοτικός άρχων. — Τι να σας κάμω! 'Αρκουδες έχω, άλλα σκυλιά δεν έχω, άντέταξεν ή Μαρκήσιος. 'Εν τούτοις αυτή ή ίδια ωφειλε να διέλθῃ την νύκτα δια να προετοιμάσῃ καταλλήλως τά δέρματα των δύο άρκτων. Φαντασθήτε τί συγκινήσεις τη έπροξένησε τό δέμα εκείνης, ή οποία είχε χρησιμεύσει αντί τάφου εις τόν περιλημένο της σύζυγον! Την επόμενην, όταν οι χωρικοί συνηροίσθησαν όλοι εις την αύλήν του Λεουκού 'Ιππου, περίε χονδρού σχοιείου, τεταμμένου κυκλικως, δια να χρησιμεύη ως φραγμόσ κατά της περιεργείας του κοινου, ή Μαρκήσιος έλαβε κατά μέρος τόν Γιαννάκη και τόν Τάκη, τούς ενέδωσε με τά δέρματα, τούς έβαλεν από έν φίμοτρον και μίαν άλλωσιν εις τόν λαίμόν, τούς ετοποθέτησιν εις τόν σταύλον και κατέβιν εξήλθε, προηγουμένης της μελωδικής του όρχήστρας, δια να προσφωνήσῃ τό πλήθος και να εκλέξῃ μεταξύ των διακοσιών ή τριακοσιών μανδροσκύλων, τούς οποίους είχαν φέρῃ οι φιλοθέταμονες. Τίποτε δεν έλειπε λοιπόν δια την μεγάλην κάλην, δια την οποίαν οι χωρικοί

Μία χειρ πελωρία ύψώθη τότε ύπερ τας κεφαλάς του πλήθους.

1894 ητο κάπως δύσκολον. Να δώσῃ όπισω τά λεπτά, τά αυγά, και τής μυζήθρας. 'Ενας λόγος ήτον! 'Αλλά μήπως και τό πρώτον της προτάσεως ήτο εύκολώτερον; «Να είχα τουλάχιστον άρκουδες! 'Αλλά τό δυστύχημα είναι που δεν έχω!» έκαπέτετο ή Μαρκήσιος της Γαλλοσας. «'Επειτα και αν είχα θά τας έδιδα να μου τας κατασπαράξουν τά μανδροσκυλα και τά βρωμόσκυλα του χωριου; 'Αλλά τίλος πάντων! κάτι πρέπει να γίνη... 'Α, τό βρήκα. Κανείς δεν θά πῃ ότι το μέσον δεν είναι εύφυές. 'Υποσχέθηκα άρκουδες, άλλα δεν είπα ότι θα είναι ζωντανές! Ξεύρω λοιπόν τί θα κάμω!...» «Πολύ καλά, έστω!» είπε προς τόν κύριον Πάρεδρον. Σέβομαι την άπόφασιν της άρχής και την απαιτησιν του κοινου. 'Η πάλη θά γίνη εις την αύλήν του Λεουκού 'Ιππου. Ζητώ όμως προθεσίαν έως αύριον τό πρωί, δια τας αναγκαίας προετοιμασίας!» Δυστυχῃ Γιαννάκη και Τάκη! Σας αποβλέπουν κάλιν αι προετοιμασία αυτά! — "Εστω! απήντησεν ή Πάρεδρος και εξήλθε μεγαλοπρεπώς, ακολουθούμενος από τό πλήθος. Ο Μαρκήσιος της Γαλλοσας είχε φυλάξῃ έπιμελως τά δέρματα των δύο άρκτων, ή μία των οποίων είχαν αποβάνῃ εκ γήρατος εις την ύπηρεσίαν του, ή δε άλλη είχε φονευθῃ, διότι, καθώς ένθυμείτο, κατεβρόχισσε τόν πρώτον κύριον του θηριοτροφέου και σύζυγον της Βασίλισσης των Σαλμωνοδελιών νήσων. 'Εν τούτοις αυτή ή ίδια ωφειλε να διέλθῃ την νύκτα δια να προετοιμάσῃ καταλλήλως τά δέρματα των δύο άρκτων. Φαντασθήτε τί συγκινήσεις τη έπροξένησε τό δέμα εκείνης, ή οποία είχε χρησιμεύσει αντί τάφου εις τόν περιλημένο της σύζυγον! Την επόμενην, όταν οι χωρικοί συνηροίσθησαν όλοι εις την αύλήν του Λεουκού 'Ιππου, περίε χονδρού σχοιείου, τεταμμένου κυκλικως, δια να χρησιμεύη ως φραγμόσ κατά της περιεργείας του κοινου, ή Μαρκήσιος έλαβε κατά μέρος τόν Γιαννάκη και τόν Τάκη, τούς ενέδωσε με τά δέρματα, τούς έβαλεν από έν φίμοτρον και μίαν άλλωσιν εις τόν λαίμόν, τούς ετοποθέτησιν εις τόν σταύλον και κατέβιν εξήλθε, προηγουμένης της μελωδικής του όρχήστρας, δια να προσφωνήσῃ τό πλήθος και να εκλέξῃ μεταξύ των διακοσιών ή τριακοσιών μανδροσκύλων, τούς οποίους είχαν φέρῃ οι φιλοθέταμονες. Τίποτε δεν έλειπε λοιπόν δια την μεγάλην κάλην, δια την οποίαν οι χωρικοί

εφαινοντο τόσον έμπασεις, όσον και ή Α. Μ. ή Βασίλισσα πασών των 'Ισπανιών. [“Επεται συνέχεια"]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΤΡΙΑΥΜΟΙ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΙ

Περίλυπος και κατηφής άνήρχετο έπιποσ όδόν τινα παραλιακήν νεαρός βασιλόποις. Πολλά και δυσάρεστα είχαν συμβῃ εις αυτόν, άηδία και λύπη τον κατέλαβε και όλην την ήμέραν εκλαιεν άπαρηγόρητος, μόνην χαράν έχων τά δάκρυά του' δια τούτο τον ώνόμαζον Δακρυχαρῆ. Οι βασιλικοί ιατροί βλέποντας την έλεεινήν κατάστασιν του, επέτρεψαν εις αυτόν να κλαίῃ μονον τρίς της ήμέρας, τό πρωί, την μεσημβρίαν, και την έσπέραν πρό του φαγητου. Συνεβούλευσαν δε αυτόν να έπιχειρήσῃ περιήγησιν χάριν ψυχαγωγίας και τέρψεως. Λοιπόν ή δακρυχαρής περιηγητής περίλυπος και κατηφής άνήρχετο την παραλιακήν όδόν. 'Ητο ήδη έσπέρα και ή ώρα του δείπνου. Καταβαίνει από του ίσπου και καθίσσε υπό δένδρον αρχίζει πρώτον την εκπλήρωσιν του έσπερινου καθήκοντος' άλλα μόλις έχυσεν ήμισιαν δωδεκάδα δακρύων και επέσπασε την προσοχήν του θόλος χρυσούσ φαινόμενος μικρόθεν ως εξεργόμενος εκ των κυμάτων. Παρευθός έγείρεται, σπογγίζει τούς οφθαλμούς του και ιδών άνθρωπόν τινα διαβαίνοντα, λέγει προς αυτόν: «Πήγαινε να μου φέρῃς εδώ τόν δήμαρχον του πλησιον χωριου.» Μετ' όλίγον ήλθεν ή δήμαρχος και ή βασιλόποις ήρώτησεν αυτόν. «Δέν μου λέγετε, σας παρακαλω, κύριε δήμαρχε, τί είναι εκείνος εκεί ή θόλος ή οποίος λάμπει μέσα εις την θάλασσαν; — "Υψηλότατε, άπεκρίθη ή δήμαρχος, αυτό που βλέπετε εκεί πέρα, είναι ένα νησάκι και ή θόλος εκείνος είναι του παλαιου τριών άδελφών' αυτές ή άδελφές είναι βασιλοπούλας τριδύμης και

είνε βαπτιστικῃς μιανῃς μάγισσας. Ο θόλος αυτός φαίνεται από 'δω μόνον αυτήν την ώρα, όταν βασιλεύῃ ή ήλιος και τον κυπά με της άχτινές του και λαμποκοπά. Η μία απ' αυτές της άδελφές είναι ευμορφη, πλάσμα' ή άλλη είναι καλή, ένα κομμάτι μάλαγμα' και ή τρίτη έξυπνη, φωτιά. — "Ετσι ε; ανεφώνησεν ή δακρυχαρής βασιλόποις, είναι πολύ περιεργον, μα την αλήθειαν' Πηγαίνωμεν έως εκεί, κύριε δήμαρχε. — Που να πάμε, "Υψηλότατε; Ξέρεις τί μακρος είναι ως εκεί; Και δεν μου λές, "Υψηλότατε, πως να πάμε; — Με πλοτον. — Τών αδυνάτων, "Υψηλότατε' τό νησάκι εκείνο εκεί που βλέπετε έχει τριγύρω βράχους, και βράχους, και δεν μπορεί να ζυγώσῃ κάθε πλοτον' είναι έπίτηδες ένα πλοτονπου μοιάζει σαν κέρατο κριαριου' και τό λένε Ναυτίλος. — Και πού είμπορώ να εύρω ένα Ναυτίλον; — Πουθενά, "Υψηλότατε. 'Σ όλον τόν κόσμο' είναι ένας μονάκριβος και αυτόν τον έχει ή νονή των τριών άδελφών. Τον έχει παραγγειλή έπίτηδες και πηγαίνει και της βλέπει. 'Αλλος κανείς δεν μπορεί να πάῃ ες τό νησί. — Πολύ καλά, είπεν ή βασιλόποις' σας εύχαριστώ, κύριε δήμαρχε. 'Αλλά σας παρακαλώ να μη αναφέρετε ότι με συννητάτε.» Και ή μέν δήμαρχος χαιρετίσας απήλθεν' εκείνος δε μέινας μόνος, ήπκυσε και μετέβῃ εις τό χωριόν' εισήλθεν εις τό πανδοχείον και αφού έδείπνησε καλάς κατεκλήθη και άπεκοιμήθη. Την επείουσαν πριν πῃ τον καφέ του, ήρθέσθη να χύσῃ τρία μόνον δάκρυα, διότι έσπευδε να απέλθῃ εις αναζήτησιν πλοίου προς μετάβασιν εις την νήσον των τριδύμων αδελφών. Ενόμιζε δε ότι ή δήμαρχος έλεγεν υπερβολήν επιμένων ότι ήτο τούτο αδύνατον. "Εκρινε δε καλόν πριν απέλθῃ εις αναζήτησιν του πλοίου να επανέλθῃ εις τόν τόπον όπουθεν είχαν ίδη τόν στήθοντα θόλον' άλλα δεν είδε τίποτε. 'Ενέπηξεν εις την ρίζαν του δένδρου πάσσαλον, επέγραψεν επ' αυτοῦ τά άρκτικά γράμματα του ονόματός του και έξωγράφησεν έν δάκρυ. «Όταν ναυπηγηθῃ τό πλοτόν μου, απ' 'δω θά εκπλεύσω», είπε και ήπτεύσας εξηκολούθησε την πορείαν του. Μετ' ου πολυ εισήλθεν εις άλλο χωριόν και είδε ξυλουργόν τινα κατασκευάζοντα κάδους ξυλίνους παρά την θύραν του έργαστηριου του. 'Ωνομάζετο δε ούτος 'Εδελπις, διότι ή λ π ι ζ ε να κληρονομηθῃ δύο γηραιούς θείους του και την γηραιάν άνάδοχόν του. Και παρά μέν των δύο θείων ή λ π ι ζ ε να κλη-

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο 'Αγροτικός Οικίδκος υπό *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Ἄδετον. δρ. 1,75

Ἡ 'Ανθούλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἄδετον. δρ. 3,50

Βαϊτάν Ζεράν ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κανάκασον, ἤδη, ἔθιμα, περιπέτεια. "Ἄδετον δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρηδ, περιπετειώδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. "Ἄδετον. δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρῷ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἄδετον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ *Ἀρ.*

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα "Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουδία ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑπόθεσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἄδετον. δρ. 3,50

Ἡ Μούσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Δ. Κατακονζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. "Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδου καὶ τῶν ἐπὶ τὰ εἰσαχθέντων της. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἄδετον. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ *Διμηλίου Ἐμαρμέτου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρῶτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπικούς καὶ ἐν Τουρκίᾳ. "Ἄδετος δρ. 1,1

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. "Ἄδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν. Η. Παπαδόπουλου*. Τρία τομίδια, ἃν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνευματικὰ ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαγροῦσιν τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σπουδαίην συναναστροφῆν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ἁμῶ δρ. 2,50. "Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 30

Ὁ Πυρρειοπόλις ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μαρρωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. "Ἄδετον δρ. 3,50

Ὁ Φῶτις ὑπὸ *Χριστοφόρου Σαμαροῦ* ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοπαῖδος μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. "Ἄδετον. δρ.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδίων» σχηματίσασα κλήρει σειράς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τῶμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῆς εὐθηνίᾳ, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειράς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηγητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τῶμων τῆς δραχμῆς οἱ βαρῆπδον ἐκἀνελοῦμενοι θὰ ὑπερτιμῆθωσι κἀλιν' ὡςτα οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ευκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβῶλλωσιν.

Ἐκατόστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κομίζεται ὑπὸ 100 εἰς 130 εἰκόνων, εἰνε ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων τῶμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτός τῆς ἑλῆς ποικίλης ἐξήχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σαμαροῦλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρος, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροκόμα, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεταῖς διακοπαὶ, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Σαυοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθινώσωνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τῶμων μικρῶν τμηρῶν προσφερόμενον εἰνε τυχρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερόμενους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῶν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δεόν νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ πέμψουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντίτιμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν.

Πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰδίου 119 Εἰς Ἀθήνας

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονογραμμάτων πρὸς τὸ Κράτος, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Οἱ ἀλλόστοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παραπάνω περὶ μὴ λήψεως ὀφίλων γινώμενα μετὰ παραλείπει δεκαετημέρου τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσιν ἀπαράδεκτα.